No. ZEVENTIEN

UIT HET ENGELSCH VAN LOUIS TRACY

(6) HOOFDSTUK IV. (Vervolg).

„Wij kunnen zelfs nog niet gissen wat het te beteekenen heeft," zei Winter, die na zijn collega een woedenden blik toegeworpen te hebben, zijn kalmte teruggekregen had. „Daarom heb ik er niet over gesproken. Ik hecht bij een onderzoek als dit niet zooveel aan zulke mysterieuze dingen. Maar nu er over gesproken is, kan ik U wel zeggen, dat bij de lijkschouwing een klein doodskopje, niet grooter dan een erwt en uit ivoor gesneden, in Mevrouw Lester's onderlijfje gevonden werd. Als 't aan een koordje vastgezeten had, of op de een of andere manier vastgemaakt was geweest, zou men kunnen denken dat het een talisman of amulet was, omdat sommige vrouwen zelfs in het tegenwoordige Londen, wat zulke dingen betreft, niet vrij van bijgeloovigheid zijn. Maar, zooals ik zei, zat het heelemaal niet ergens aan vast en dus kunnen wij aannemen, dat zij het niet altijd droeg. Natuurlijk heeft Furneaux dadelijk de uit de lucht gegrepen theorie bij de hand dat het een teeken of symbool moet zijn en dat de man die haar gedood heeft 't tusschen de kleeren van de vermoorde vrouw heeft gestopt. Maar dat is maar louter gissen. Wij van Scotland Yard slaan maar zelden acht op zulke theatrale ideeën. Hier is het. Ik heb er niet op tegen 't U te laten zien, maar wees zoo goed er aan te denken, dat het bestaan er van niet bekend gemaakt mag worden. U moet mij beloven, dat U er tegen geen mensch over zult spreken."

Furneaux lachte spottend. „Dat is juist wat iedereen zeggen zou, die niets geen waarde aan 't voorwerp hechtte," grinnikte hij.

Winter raakte bijna zoo uit zijn humeur, dat hij een nijdig antwoord nog maar net inhouden kon. Hij stelde zich echter tevreden met een klein wit voorwerp uit zijn vestjeszakje te halen en het aan Theydon te geven. Het was een stukje ivoor, hol en zeer licht, en als een doodskopje gevormd. Toch was het zeer zeker iets bijzonders. De kunstenaar die het gesneden had, had met een akelige nauwkeurigheid behalve de leege oogkassen en de op elkaar gesloten tandenrijen er een kwaadaardige en dreigende grijns aan gegeven. Het drukte boosaardigheid — geen dood uit, maar het was zeer kunstig gemaakt. Een verzamelaar zou er een groote som voor over hebben, terwijl de meeste menschen het niet in hun huis zouden willen zien.

„Hoe merkwaardig," zei Theydon, het voorwerp tusschen zijn vingers ronddraaiend. „Het is prachtig gesneden," stemde Winter toe.

„Uit dat standpunt beschouwd is het een meesterstuk, maar ik bedoelde het verbazingwekkende feit, dat het op 't lijk van de vermoorde vrouw gevonden is. Lag 't op haar hart ?"

„Waarom vraagt U dat ?" was 't scherpe antwoord.

„Omdat — als 't eens een teeken van de een of andere vendetta is — als de moordenaar eens wenschte aan te toonen dat hij zijn wraak volbracht had....."

„O, U bent al even erg als Furneaux," riep Winter ongeduldig uit. „Geef 't aan mij. Ik moet weg. Het is al lang over twaalf en ik heb morgen een drukken dag."

In de eenzaamheid van zijn eigen kamers vroeg Theydon zich af, of hij nog zou trachten Forbes dien nacht te spreken te krijgen. Hij dacht dat Forbes 't wel erg vervelend zou vinden als hij van den grijzen auto hoorde. En dan dat ivoren doodskopje ! Als hij daar eens wat van af wist ! Maar Theydon had een gevoel van tegenzin gekregen tegen den man, sinds hij wist hoe afschuwelijk de moord geweest was. Hij kon nu niet meer inzien waarom hij zich eigenlijk over Forbes moest bekommeren. Wat voor persoonlijke redenen hij ook hebben kon, om zijn bezoek aan Mevrouw Lester geheim te houden, 't werd nu toch tijd, dat hij meewerkte om een meedoogenloozen schurk op te sporen. Theydon onderdrukte dus zijn zachtere gevoelens en ging naar bed, en daar hij gezond van lichaam en geest was, sliep hij dadelijk in. Toch was 't laatste wat hij voor zijn oogen had, vóór zijn vermoeid brein tot rust kwam, een ivoren doodskopje, dat in de duisternis danste.

Hoezeer de vele raadselen, die met Mevrouw Lester's dood verbonden waren, hem verbijsterden, hij zou toch nog meer verbaasd geweest zijn als hij 't gesprek afgeluisterd had tusschen Winter en Furneaux, toen zij in een taxi naar Scotland Yard reden. — „Hoor eens, Charles," begon Winter flink, maar de ander pakte hem met zijn dunne, zenuwachtige vingers bij zijn arm.

„Luister eerst, James — geef me later maar een standje," pleitte Furneaux. „Ik kan nu eenmaal niet laten om een opwelling te volgen. En waarom zou ik 't eigenlijk laten ? Hoe dikwijls heeft een inval mij tot mijn doel geleid, als volgens alle berekening de zaken hopeloos stonden ? Dat is mijn excuus. Daarom heb ik dien jongen op No. 17 gebracht en toegekeken, toen de geschiedenis van den moord hem duidelijk voor den geest kwam. Daarom heb ik ook over dat ivoren doodshoofd gesproken. Denk eens even wat dat allemaal beteekent voor een schrijver. Hij zal dat doodskopje nooit vergeten. Al zijn gedachten en daden zullen er op gericht zijn. En ik heb 't gevoel dat we alleen maar door in aanraking met Francis Theydon te blijven deze geheimzinnige zaak zullen oplossen. Ik kan niet verklaren, waarom ik dat denk, evenmin als de ontvanger van een draadloos telegram de electrische golven kan verklaren die hem een bericht hebben gebracht. Al wat ik weet is, dat ik, wanneer ik bij hem ben, zooals de kinderen zeggen „warm" ben, en als ik weg van hem ben „koud". Toen hij het doodskopje bekeek, was ik beslist „warm", en haast geneigd hem als medium te gebruiken en streng te bevelen te spreken. Neen. Wees maar bedaard, en zeg me eens oprecht: Wanneer heb jij, ooit van te voren, een buitenstaander van een onderzoek op de hoogte gebracht ? En, als je voor Theydon een uitzondering maakt, waarom doe je dat dan ?"

Winter beet het eind van een sigaar af met een nijdigen ruk van zijn rond hoofd. Hij stak een lucifer aan, en bracht zoo'n rookkolom te voorschijn, dat Furneaux er van ging hoesten.

„De eigenlijke oplossing," zei hij eindelijk, „is te vinden door middel van den grijzen auto. Wat vind je daarvan ?"

„Dat, beste vriend, zal me nog jaren lang hinderen. Als ik soms ooit in de verzoeking kom om te bluffen op 't een of ander dat ik door redeneeren ontdekt heb, zal ik tegen mezelf zeggen : „kleine dwerg, denk aan den grijzen auto"."

„Je gelooft dus, dat de een of ander de brutaliteit gehad heeft ons te volgen, ons aan 't Waterloo-Station te bespieden, en daarna Theydon's spoor na te gaan."

„Aha ! 't Heeft jou toch ook gehinderd, hè ?"

„Maar waarom ?"

„Je bedoelt dat ze graag willen uitvisschen wat wij aan 't doen zijn ?"

„Precies."

Winter lachte vroolijk.

„'t Zal niet lang meer duren of ik krijg plezier in deze jacht, Charles. Ik tref graag oorspronkelijkheid bij een schurk aan. 't Brengt nog eens wat variatie. In alle geval is 't iets nieuws, dat jij en ik nagegaan worden door dezelfde menschen die wij trachten op te sporen. — Och, daar vergat ik bijna te vragen of je iets bijzonders in dat telefoongesprek gehoord hebt ?"

„Het scheen in orde te zijn."

„Scheen ?"

„Nu ja, 't was me *te* recht door zee. Ik weet niet wat ik aan Theydon heb. Ik geef 't grif toe. 't Hindert me. Maar laat ik maar op mijn eigen manier met hem te werk gaan. Wees maar niet bang, dat hij over onze zaak in de courant zal schrijven. Wat de Innesmore Mansions-moord betreft, zal Theydon zwijgen als een pot. Waarom ? Dat hoef ik jou natuurlijk niet te vragen. Jij hebt een minachting voor intuïtie. Als je doodgaat, moest men beginnen met op je graf te zetten : „Na verkregen inlichtingen." Maar ik klamp me toch aan Theydon vast, zelfs al moest ik met hem opstijgen in een van de luchtschepen van Forbes."

HOOFDSTUK V.

Een sprong in het Duister.

Toen de morgen aangebroken was, voelde Theydon zich in staat zuiverder en onpartijdiger over de zaak te oordeelen. De meeste menschen zullen, als ze over 't een of ander moeilijk vraagstuk hun meening moeten zeggen, tot een verstandiger besluit komen onder hun eerste pijp na 't ontbijt dan op eenig ander uur van den dag. Deze waarheid is door uitstekende physiologische redeneeringen te verklaren. Een gezonde geest in een gezond lichaam kan dan onder de gunstigste voorwaarden werken. Niets drukt hem. Het klare licht van den morgen ontdoet alle problemen van bijkomstige moeilijkheden, die er 's nachts aan verbonden waren. Hoe het ook zij, toen Frank Theydon, met een pijp tusschen zijn tanden, nadenkend naar de boomen in de Innesmore-tuinen zat te kijken door het open raam en de gebeurtenissen van den vorigen dag kalm en critisch naging, kwam hij tot de vaste overtuiging, dat het zijn plicht was naar Scotland Yard te gaan, en het ééne belangrijke feit dat hij tot nog toe verzwegen had, aan de autoriteiten bekend te maken.

Het was niet aan hem om de beteekenis te bepalen van Forbes' wensch om op den achtergrond te blijven. Als die van den millionnair geldig was, zou de politie dit wel begrijpen, en er misschien wel in toestemmen zijn naam niet in verband met de zaak te noemen. Aan den anderen kant was hij, Theydon, misschien bezig den loop van het recht door zijn stilzwijgen tegen te houden. Er was nog een derde mogelijkheid, een, waarin hijzelf een leelijke rol zou spelen : Forbes zou zelf kunnen beseffen, dat de eenig waardige houding was, openhartig te zijn. Als hij aan de detectives ging vertellen, dat *hij* de man was geweest, die Mevrouw Lester kort vóór middernacht bezocht had, wat zouden Winter en Furneaux dàn wel denken van den jongen man, die nogal bij Forbes gegeten had vóór zij hem in 't vertrouwen hadden genomen — die met zoo'n rechtmatige verontwaardiging aangehoord had, hoe Mevrouw Lester haar dood gevonden had — en die tóch lafhartig het feit verborgen had gehouden, dat hij aan het huis was geweest bij hem, dien zij zoo verlangend waren te zien en te ondervragen ?

Natuurlijk kwam ook het stralende beeld van Evelijn Forbes zich tusschen deze goed doordachte overwegingen instellen, maar Theydon schudde vastbesloten het hoofd.

„Om den drommel niet !" zei hij bij zichzelf. „Je moet je niet als een dwaas aanstellen, omdat een mooi meisje een uur of wat vriendelijk tegen je geweest is.

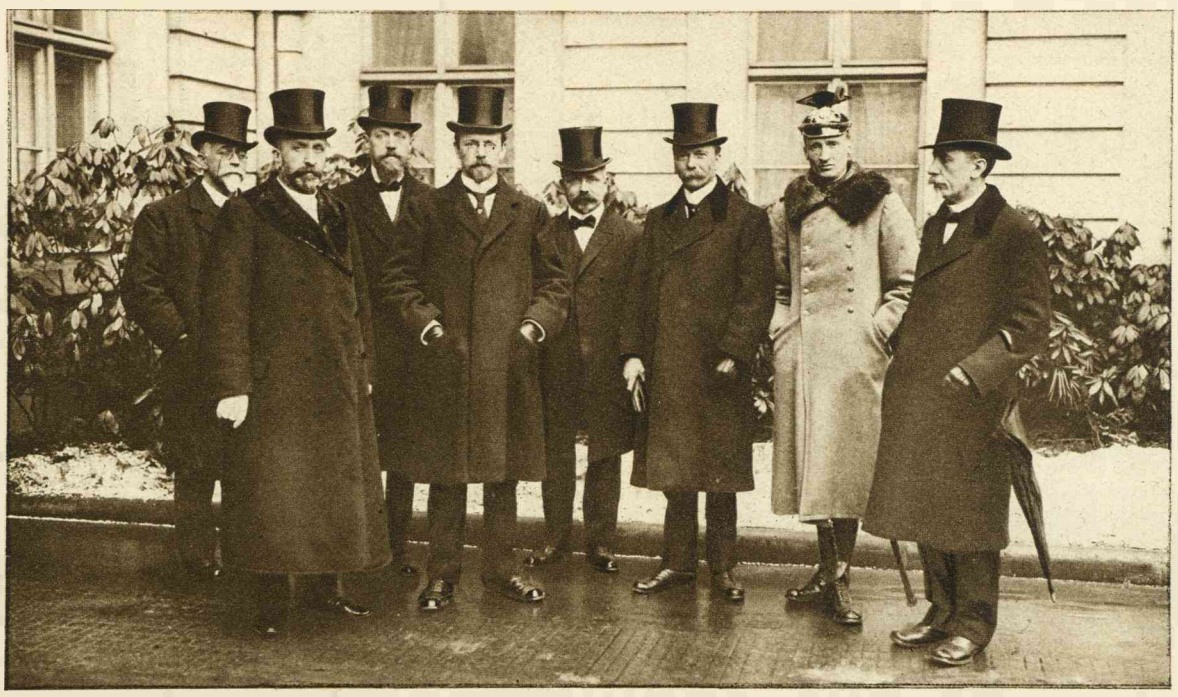
Wees toch eerlijk tegenover jezelf, oude jongen. Als er geen Evelijn was, of als Evelijn een hazenlip had of scheel keek, zou je geen seconde aarzelen."

Maar hij had iets beloofd. Hoe kon hij nu een onmiddellijk bezoek aan Scotland Yard vereenigen met zijn belofte van stilzwijgen aan Forbes ? Welnu, hij moest de zaak dan met Forbes zonder uitstel in 't reine brengen — hem vierkant zeggen dat hij zijn belofte niet kon houden. Theydon was geen advocaat, maar hij was er zeker van dat een afspraak, berustend op iets kwaads niet gehouden behoefde te worden, niet wettelijk en niet moreel. Hij zou op zijn stuk staan tegenover Forbes, en niet op eenig verzoek om te blijven zwijgen ingaan. Als Forbes' verlangen tot geheimhouding gerechtvaardigd was, zou de politie er wel op ingaan. Als het recht eischte, dat Forbes openlijk getuigde, behoorde niemand dit tegen te werken.

„Dus 't is in orde," besloot Theydon, flink, zoo niet vroolijk. „Ik zal Forbes opbellen, en een eind aan de zaak maken. Ik zal zijn dochter wel nooit meer zien, maar daar is niets aan te doen."

Hij keerde zich van 't raam af, liep naar den schoorsteen, klopte zijn pijp aan den haard uit, en wilde net de gang ingaan naar de telefoon, toen de bel van de huisdeur klonk. Hij hoorde een gegons van stemmen, een gesprek tusschen Bates en een bezoeker. Toen verscheen de knecht, blijkbaar niet op zijn gemak.

„Mijnheer," zei hij, „een dame, Juffróuw Beale, uit Oxford, die zegt dat zij de tante van Mevrouw Lester is, wilde U graag even spreken." — Theydon was meer dan verbaasd, hetgeen geen wonder was.

DE RAAD VAN VLAANDEREN.

Zaterdag 3 Maart heeft de Duitsche Rijkskanselier een deputatie ontvangen uit den Raad van Vlaanderen, die den 4en Februari 1917 op een vergadering van actieve Vlaamsche groepen gekozen werd. De woordvoerder namens de deputatie zette het activistische progam van de Vlamingen uiteen: innerlijke autonomie van Vlaanderen op grondslag van de Nederlandsche taal en cultuur. De Rijkskanselier zeide den steun der Duitsche Regeering toe voor het heden en de toekomst ter bereiking van dit doel. Hierboven brengen wij een foto der deputatie. De heeren zijn er in gezelschap van een, blijkbaar Duitsch, officier. Uit de couranten hebben wij de namen van een zestal hunner vernomen: of ze juist zijn en aan wie der hierboven afgebeelden ze toebehooren, weten we echter niet. Dit weerhoudt ons evenwel niet ze hier te noemen: Van den Broeck, Dumon, dr. Verhees, prof. Lambrechts, directeur-generaal Tack, en directeur-generaal Vernieuwe.